

Tamás Menyhért Két esszévers

Ágh István 80

Mennyivel bátrabb (és fiatalabb) voltam húsz évvel ezelőtt, hatvanadik évünnepedre hat strófával készültem. Közülük is a hatodikra hagytam a nagyobb terüt:

*Előtted a hátra,
vegyed vállra, hátra,
nőjön ezerszámra
a folyton új málha,
messzüljön a vágta,
SZENTISZKÁZIÁBA!*

Mintha nem kapott, viselt volna elegendő velőig-sebet, újabb és újabb viendő ígét kívántam hátra-idődre.

Még csak nyolcvannál; termő tavaszodnál tartasz, István!

Ámulatba ejtő Idő.

Most látszik, mekkora, milyen gazdag életműre tartogatta világosságát a halasztott ítélet.

Egészedre.

Egész léted ihletére.

Hozott és megőrzött hűségedre, hazulról fogant lázadásodra, lázadásodban is fegyelmezett lírádra; kimondott szavaid hitelére, halálba öltött énekeidre: apa-anya-testvér-siratóra, távozott barátidézésre...

Szédül az olvasói szem, az utána merülő szív, kötözötten is a szabadját járod, ha halállengésre ébredsz, újraszülöd magad, ha virágozni van kedved, búzavirágot kékelsz, s ha éppen hittevére ébreszt a reggel, a modern magyar költészet lélekadóit: Balassi Bálintot, Csokonai Vitéz Mihályt, Ady Endrét emeled elénk.

Felparázsoltatásodban: a három teremtő-nyelvteremtő bennünk-varázst.

2018. március 24.

Költő volt, világszemű

Emlékhely.

Emelő hely, ahogy ismerői ismerik: *a magyar költészet betlehemi jászola.*

Hódolattal állok a jelképpé nőtt jászol mellé. A csend is csupa áhítat.

Ének tölt el. Égnek feszülő dallam. Hozzá a merész gondolat: Ha élne, s látná, hogy mivé szépült az egykori, Gát utcai árnyékos hajlék, minden bizonnyal derűbe simulna az arca.

Nemes hely.

Hála övezi.

Ünnep és sors.

A hun-Atilla-álmú, hányatott gyermekkortól a sínek sikolyáig...

Maradjunk az ünnepnél – a szó, a lélek, az ébredés és ébresztés, a kiteljesedés ünnepénél.

József Attilánál.

A csillagokig szigorodott költőnél.

Annál a magaslatnál, ahová a kiküzdött magaslat emelte.

Egyetemes mérték szerint a költészet íve: Homérosztól máig zárándoklat.

A magunkét jelölve: hét évszázad lírakincse.

Többször megkíséreltem, hogy magaslatát befogjam, két sorig jutottam:

**Költő volt,
világszemű.**

A világszem, szándékom szerint kettős mértéket egyesít: írói minőség és földrajzi távolság. Kettő együtt: világirodalmi térhódítás.

Világ- és kis nyelvek sokasága fogott, s fog ma is a József Attila elénk- és felmutatásába...

Költő volt, írom elem, elénk immár szív-vésetként, századok hosszáig az is marad.

Innen a bensőséges érzés, ha idézem, az élő költő tisztul elem:

Én úgy vagyok, hogy már száz ezer éve

nézem, amit meglátok hirtelen.

Egy pillanat s kész az idő egésze,

mit száz ezer ő szemlélget velem.

Míves, szómíves szavak, toldom utána, hogy mihamarabb eljussak a költészet napja ünnepforrásához.

A mai nap kettős ihletlázához!

Budapest, 2018. április 11.